

متن پرسش

بسمه تعالی سلام استاد: حضرت حافظ در غزل ۲۸۶ در بیت دوم می فرمایند: گفت آسان گیر بر خود کارها کز روی طبع سخت می‌گردد جهان بر مردمان سخت‌کوش اشاره جناب حافظ به چه نوعی سخت‌کوشی است و چرا جهان از روی طبع برای مردم سخت‌کوش سخت می‌گردد؟ و همچنین اگر می‌شود بر سر ما شاگردان خرد منت بگذارید و شرح این غزل را هم به مجموعه ی شرح غرلیات سایت بیافزایید. دوش با من گفت پنهان‌کردانی تیزهوش وز شما پنهان‌نشاید کرد سر می‌فروش گفت آسان‌گیر بر خود کارها کز روی طبع سخت می‌گردد جهان بر مردمان سخت‌کوش وان‌گهم در داد جامی کز فروغش بر فلک زهره در رقص آمد و بربط زنان می‌گفت نوش با دل خونین لب خندان بیاور همچو جام نی‌گرت زخمی رسد آبی‌چو چنگ اندر خروش تا نگردی آشنا زین پرده رمزی نشنوی گوش نامحرم نباشد جای پیغام سروش گوش کن پند ای پسر وز بهر دنیا غم مخور گفتمت چون در حدیثی گرتوانی داشت هوش در حریم عشق نتوان زد دم از گفت و شنید زان که آنجا جمله اعضا چشم باید بود و گوش بر بساط نکته دانان خودفروشی شرط نیست یا سخن دانسته گو ای مرد عاقل یا خموش ساقیا می‌ده که رندی‌های حافظ فهم کرد آصف صاحب قران جرم بخش عیب پوش

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. جناب حافظ می‌فرمایند جهان را نباید برای خود تنگ و تاریک کرد، وقتی که می‌توان در جهان گشوده‌ی رحمت الهی خود را درک کرد. زیرا این طبیعی است که اگر کسی جهان را برای خود تنگ کند و برای به‌دست‌آوردن آرزوهای دنیایی تلاش‌های طاقت‌فرسا بنماید، جهان نیز برای او سخت و تنگ می‌شود. ۲. إن شاء الله فرصتی پیش آید در خدمت هستیم. موفق باشید